

מסורת הש"ס

(א) כתובות מט"ו (ב) ג"ז שט
מח"ג (ג) וסוכה ל"ז ושני"ג
(ד) קידושין י' (ערכין ג'
(ה) וע"י גמירין ערך הכדוש
ותוס' יבמות כה"ל ד"ה
לאחר וכו' וכן בראש"ש שם
לפ"ד (ו) קידושין י'
(ז) לעיל נא" (ח) נתרומות
פ"ח מ"ב לעיל נא. כריתות
ג"ל (ט) ודברים כ"ג
(י) ולקחנ' ג"ל (כ) וע"י חוס'
יבמות נ"ה ד"ה לאחר וכו'
כתבו ידוע לה"ה

תורה אור השלם

1. מי יהיה בער בתולה
 מארקה לרעה ומצאה
 איש בער שבע
 2. דברים כג
 והוצאתו אל תרגל אל
 פתח בית אביה וסלקה
 אמש עירד אנאמיס
 ונתנה כי עשהה ככל
 בישאל לנותו תי
 אלה ובערתי ארע
 מקדשה; דברים כג א
 3. מי ימצא איש שבע
 איש בער שבע עלול בעל
 ומוחו כנ שגידה אנאמיס
 ושבע בער האשה
 ומאשה ובערת דרע
 בישאל; דברים כג א
 4. אמן בשרה ימצא
 האיש איש הער
 הושראה והודיעה כי
 איש ושבע בער ומת
 האשה אשר שבע שבע
 לדבר; דברים כג א
 5. ומה איש ירע בחל
 לנות את אביו ויהי
 מוללת אמש תשרה
 6.

מוסף רש"י

[illegible]

ממע ואלהים נמי ב' לשונות יש בו
דווייה: **מתני'** אינו חייב. סקילה:
ה שקדשה אביה הבא עליה בקטנותה
היא איכא למ"ד נחנק ואיכא למ"ד

פטור לגמרי: **בחולה**. ולא בעולה:
מאורסה. ולא נשואה ופילו נכנסה
 לחופה ולא נבעלה דקרינא ביה בחולה
 מיור ולא קרינא ביה מאורסה: **והא**
בבית אביה. למעוטי מקרה האב
 לשומו הבעל ויחינה נדך: **בזו**
עליה שנים. ועדיין אין בחולה גיוון
 שפאו עליה שלא דרכה: **הראשון**
בפסול. דמשכני אשה חביב ויורקא
 (יט) **והשני בחנק**. דבעולה היא
 והא סתמא רבי היא לחזק שפא
 דרכה נפלא ליה מכלל בחולה למקד:
גמ' **מקד נערה ולא בוגרת**. קארט
 קאי כי תהיה נערה בחולה מאורסה
 וגו' (דברים נב) וסקילה כתיבא התם
 נערה משתבאי שמי שערות עד
 שצירה שחור ואל הלזן ואין עד
 נערות לבגרות אלא ו' חדשים בלבד:
בית אביה. בפרשת מולוי שם רע
 חביב (שם) לננות בית אביה והתם
 נמי סקילה כתיבא: **וזדרי ר"מ**.
 אמתתין קאי דקמי עד שמה
 נערה ומשמע למעוטי קטנה זו דזרי
 ר"מ דלמר כבמותות באלו נערות
 (דף נט.) קטנה אין לה קנס חמשים
 וקפ דנערה דיוקא חביב ולא קטנה
 הלכך גבי נערה המאורסה אין קטנה
 בתשע: **אבל חכמים**. שמהלך עליו

והחזירו ים קום במקום מזה חניקן
עליו אף בלא ומוסרם קטנה ארסה
בסקילה וכלן מיעטת הכתוב אלא
בוגרת: **דילמא**. למעוטי בוגרת ותי
אלא אחא למעוטי מדי: **א"ל**. א"כ הוי
עדה שחאה גערה הוי ליגנא משמע
בדא שחאה קטנה עד די תמנע
אינו חייב בקטנותה עד שחגדיל ותהא
גערה ואי למעוטי בוגרת למחא אחא
הוי איבעיא ליה למחא אינו חייב אלא
על גערה בחלוקה וכו': ודא **א"ל**. מדי.
אין עוד להקטנה בדבר דבר ואין תמנע
ר"מ היא: **לר"מ**. דלוקמה למחא
דממעט קטנה ארשיה: **למרי קא**
ממעט ליה. דפטרינא לגבי גבדא
ממחה האילוי ויהא פטורה דלחא גס
עושין היא ולא קרינן בדי ומחא גס
שמיא דמחיז גבי שוכב עס אשה
נעולה בעלס: או **דילמא** מחסייל
ממעט ליה. אבל חנק ממחיבי:
שקיל. רב: וימלא ליה ומא האיש
השוכב עס האשה לבדו. בחרוסה
מחיז ואס נשעה ימלא האיש את
הגורה המאורסה והחוקי בה האיש
שוכב עמה ומת האיש אשר שוכב

למעטוי לידה הא בדיא חביז ולעגער
אח האב על הקטנה ופאג
אלא חביז קטנות דעם וועגן
נאך צושרה צמחון דהוא נהנה ונהנה
אינה נהנה ממחביז אשה אחרת
ק' (ג) העמיתה שעב שנים צדש:
יורה דעה למעטוי יח האי גונא
לאשון שביאחו היטה יחידית: ר'
יפאש צונות. אינה ביאח למעטוי
לא ראונה דכחיז לדרד למעטוי ש
ר' כ"מ. ס"ל. דאמר (ענין ג.) בת כהן
והא חתלה דקאמר רבי גימ' אט ו
ביאה והתם אהתלה ביאה יח קפיד:
סימנא

לא תקלל. שמי קללות בן
הלך לא תקלל דרשין א
עד שחם נערה. אבל קט
אין בקילה ופלוגחא דחנ

מאי לא תקלל ש"מ חרתי: **מתני'** ^(א) הבא
על נערה המאורסה אינו חייב עד שתהא
נערה בתולה מאורסה והיא בבית אביה
באו עליה שנים הראשון בסקילה והשני
בכחנק: **גמ'** חנו רבנן ^(ב) נערה ^(ג) בוגרת
בתולה ולא פוטל מאורסה ולא נשואה
בבית אביה יצאה לשמור האב לשלוחי
בעל אמר רב יהודה אמר רב זו דברי ר"מ
אבל חכמים אומרים נערה המאורסה יאפי'
קטנה במשמע א"ל רב אחא מדפתי לרבינא
ממאי דמתני' ר"מ היא ולמעוטי קטנה נמי
ידילמא רבנן היא ולמעוטי בוגרת ותו לא
א"ל האי אינו חייב עד שתהא נערה בתולה
מאורסה אינו חייב אלא על נערה בתולה
מאורסה מיבעי ליה ^(ד) ויתו לא מדי בעא
מיניה ר' יעקב בר ארא מרב בר על הקטנה
מאורסה לר"מ מהו לגמרי ממעיט ליה או
מסקילה ממעיט ליה א"ל מסתברא מסקילה
ממעט ליה והכתוב ^(ה) ויתו גם שניהם עד
שיהיו שניהן שוין שתיק רב אמר שמואל
מאי טעמא שתיק רב ונימא ליה ^(ו) יומת האיש
אשר שכב עמה לבדו כתנאי ומתו גם שניהם
^(ז) יעוד שיהיו שניהן שוין דברי ר' יאשיהו רב
יונתן אומר ^(ח) יומת האיש אשר שכב עמה
לבדו ואידך ההיא ומתו גם שניהם מאי
דריש ביה אמר רבא למעוטי מעשה
^(ט) חידודים ואידך מעשה חידודים לאו כלום
היא ואידך האי לבדו מאי דריש ביה
יכרתנא באו עליה עשרה בני אדם ועדיין
היא בתולה כולם בסקילה ר' אומר הראשון
בסקילה וכולן בחנק תנו רבנן ^(י) ובת איש
בהן כי תחל לזנות רבי אומר תחילה וכן
הוא אומר ומת האיש אשר שכב עמה לבדו
מאי קאמר אמר רב הונא בריה דרב יהושע
רבי כר' ישמעאל סבירא ליה ^(יא) דאמר ארוסה
יצאה לשריפה ולא נשואה והכי קאמר אם
תחילת ביאה בנות בשריפה אידך בחנק
מאי וכן כי התם מה הנם בתחילת ביאה
קמשטעי קרא הכא נמי בתחילת ביאה
קמשטעי קרא אמר ליה רב ביבי בר אבוי
מר לא הכי אמר ומנו רב יוסף ר' כר' מאיר
ס"ל דאמר ^(יב) נשאת לאחד מן הפסולין מיתתה
בחנק והכי קאמר אם תחילת אחלתה
בנות בשריפה ואידך בחנק ומאי וכן

לֵיה וּמַת הָאִישׁ הָאֵל לֵר"מ
דְּתַרְתִּי שְׁמַעַת מִינָה:
רַבִּינָא

בני עושין: לטעוטי מעשה חורדין. מחדל ומקשה שניהם שוין נהנין. ומיהו שלא דכרסה אע"ג דהיא לטעוטי. ואיכא דלמרי מעשה הרודוס (בבא בתרא דכרסה: וכולן כהנא. דגבי סקילה לבדו כמיו וקריי יקלה אלא אחד מעשה אותו ששכח לבדו דכרסה דרש לה: דרבי ישמעאל בריש פירקין [נא]: אם חתלה המאורסה שואלה מחנק לסקילה ולא יאכל אלא בבני אמן הפסוקה הלך צנערה במלוה ויהי ארוסה הכמוז בחדש וימא וכן. הכא לא קפיד אלא חתולה חולל ולא חתולה

משיגים דאביו אינו משונה
ס'ד"ה מקלל) משמע דמחרש
מקלל עצמו וחרש דנפרק

ממאי לא תקלא ש"ס תרתי. ומקלן
 או מאז ומרס דליא לאמפרן שס
 "תת"ג דכפ' שבוטע העדות (שבוטע דף ל'
 לאחודיה גמר לא וסא' וייגמר אזוי
 שבוטע העדות (שס) ממרין ממקלן
 עשמו מדכחיב השמר לך ושומר נפשו
 יוש לומר דאי לאו דאשכחן אזוי
 דגרמירן מיינה ביצרו לא היה
 נעשמו מה שלא מצינו
 שאסור בחיורי:

עוד שיהיו שניהם שוין. פ"ה בני עושין וקשה תקשה לרבנן עושין וחייבין אפי' סקילה וי"ל דלרבנן ימנחא דדיניה בסקילה כעברה כההוארסה דלא ק"ל מומחה גם שניהם דנשואה כתיב אבל לר"מ דדיניה כשואה בחנק ה"ל למפסיהו כדן ממאי' קרא והשתא כן לר"מ בין דלעיל (דף נה:) וחייבין עליה משום אשת איש לא אחי' כוונתיהו אי' רבנן דארורסה ומיהו כיון דדייקין לעיל אפי' בחמה כל שכן שואה אלא כר' יונתן אחי' כיון דלא מוקי' גם שניהם אלא למעוטי מעשה הרדוס ועוד וי"ל דלרבנן כיון דאין ידים משתנה כבייל קטנות מתפחדא שפיר לאקומוי' גם שניהם לדרשה לר"מ דמשתנה דיו מסקילה להק' בקטנה ארוסה סברא הוא דנשואה דרבני' גם שניהם לפסור לגמרי ור"מ מתפרש דלא קלמז שוין בני עושין אלא שוין במיתה אחת והשתא לרבנן דכא על היתא בסקילה שפיר כיון דאם היתה חנה עושין היו שוין דאם היתה אחת אבל לר"מ על דא ההקטנה בחנק דאם היתה בה עושין היתה בסקילה ואין זה שוין במיתה אחת א"כ שואה קטנה לכ"ע במיתה אחת שוין וא"כ מהו שיהי' כדשריה ויבועלה בחנק ליפטריה לגמרי כיון דאין שניהם שוין במיתה אחת וי"ל דלמחמר לגמרי אי אפשר משום דדרבנן' לגבי ווממיה לעשות לחפיו ולא לחפיו:

מעשה חידודין. קשה דנפרק
הנא על יצמתו (ויצמו דף
(טז) משמע לנא נצי קרל דפרין
פשיטא פריצתא קאסר רחמנא
ולגירסתא הפסרים מעשה הורדוס
נמי קשה דהוא ממעט מדבחי (ורקא
(טז) שכנת זרע פרט למשמש מתהיל:
ורחא "ברו מאי דרש ביה
לברכתא. וא"ת קאמ ר"מ
אית ליה הדין צניחא דקמי תמני'
הכאשון כפחילה וישני כחמה וא"ת

היכי קאמר שמואל מ"ט שתיק רב לימ
מייבעי ליה לאידך דרשה ויש לומר

לגמרי חייו מויה מייחב: שניסס שיה
איה נהני להי כחי שניסס שיה
תחיוב: לא כלס הו. ולי אינר
ועדין היא כחלה. שבא כלס של
לעני: דקדקא כחלה און
אומר. כי חל לשון חלה ולקמה
שנעלה: כי הס. מה מניו נענר
אח כח לשן שניסס מיה חל
שחלה כלס בשריפא חל שחל לחל
שחלה כלס בשריפא וס לוי חנה

קצו א ב ג מ"י פ"ג
מהלכות ויסורי
ניזלה הלכה ד סמג לאנן זו:
קצו ד מ"י שם ה"י ה:
קצו ה מ"י שם פ"א
הלכה יח:
קצו ו מ"י שם פ"ג הלכה
ז

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones